

Arrest

nr. 119 738 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 januari 2003 toe op Belgisch grondgebied en diende op 20 januari 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 februari 2003 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

- 1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 februari 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.
- 1.4. Verzoeker diende op 20 april 2004 een asielaanvraag in in Groot-Brittannië. Op 7 mei 2004 verzochten de Britse autoriteiten België om de overname van verzoeker.
- 1.5. Na instemming van de Belgische autoriteiten, werd verzoeker op 12 juli 2004 aan België overgedragen. Diezelfde dag trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.6. Verzoeker werd op 15 april 2008 aangetroffen in Ierland. De Ierse autoriteiten verzochten op 21 april 2008 België om verzoeker over te nemen.
- 1.7. Na instemming van de Belgische autoriteiten op 30 april 2008, werd verzoeker op 7 mei 2008 aan België overgedragen. Diezelfde dag trof de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
- 1.8. Verzoeker diende op 14 mei 2008 een tweede asielaanvraag in.
- 1.9. De commissaris-generaal nam op 21 oktober 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 20 februari 2009, nr. 23 373). Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 30 maart 2009, nr. 4232 (c)).
- 1.10. Op 2 april 2009 trof de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).
- 1.11. Verzoeker diende op 4 mei 2009 een derde asielaanvraag in.
- 1.12. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 18 mei 2009 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Het tegen deze beslissing ingestelde annulatieberoep werd door de Raad verworpen (RvV 2 oktober 2009, nr. 32 372).
- 1.13. Verzoeker diende op 7 december 2009 een vierde asielaanvraag in.
- 1.14. Verzoeker diende op 9 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 januari 2010 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen (RvV 26 maart 2010, nr. 40 905).
- 1.15. Op 26 januari 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van Mol een beslissing tot niet inoverwegingneming ten aanzien van de in punt 1.14 vermelde aanvraag. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad verworpen (RvV 20 mei 2010, nr. 43 644).
- 1.16. Verzoeker diende op 18 maart 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 september 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.16 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.
- 1.18. Verzoeker diende op 20 april 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 augustus 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.18 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.20. Op 6 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.21. Verzoeker diende op 31 oktober 2011 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.22. Op 5 december 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van Mol een beslissing tot niet inoverwegingneming van de in punt 1.21 vermelde aanvraag.

1.23. Verzoeker diende op 10 januari 2012 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 13 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.23 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.25. Verzoeker diende op 1 februari 2012 een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.26. Op 2 februari 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van Balen een beslissing tot niet inoverwegingneming ten aanzien van de in punt 1.25 vermelde aanvraag.

1.27. Verzoeker diende op 26 november 2012 een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.28. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 september 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.27 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 18 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2012 werd ingediend door :

A.(...) A.(...), A.(...) (...)

nationaliteit: Soedan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9fais van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 20.01.2003 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 01.03.2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.03.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 03.03.2004 tot 14.05.2008 illegaal in België.

Op 14.05.2008 vroeg betrokkene en tweede maal asiel aan. Deze procedure werd op 24.02.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 04.05.2009 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. De ze procedure werd op datum van 18.05.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan op 07.12.2009. Ook deze procedure werd afgesloten met de beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op datum van 18.01.2010. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 9 maanden voor de tweede aanvraag, 14 dagen voor de derde aanvraag en iets meer dan 1 maand voor de vierde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er een gegronde vrees voor zijn fysieke integriteit zou bestaan. Betrokkene beweert immers blootgesteld te worden aan racistisch geweld, met de eventuele dood tot gevolg. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verder beweert betrokkene dat zijn band met Soedan bijzonder klein is geworden aangezien hij reeds sedert 2003 in België zou verblijven. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dewelke te wijten is aan zijn eigen houding op dat moment. Aan betrokkene werd immers reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd; bijlage 26 bis op 21.02.2003, bijlage 13 op 12.07.2004, bijlage 13quinquies op 10.04.2009, bijlage 13quater op 18.05.2009, bijlage 13quater op 18.01.2010 en bijlage 13 op 06.09.2011. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Aangezien betrokkene nagelaten heeft om vrijwillig gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, ligt hij zelf aan de oorsprong van de schade waarop hij zich beroept.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, is werkwilg, heeft een busabonnement afgesloten, gaat in België naar de dokter en de tandarts, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrontheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.29. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 11 september 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 18 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikei(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

-Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De asielprocedure van betrokkene werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag met het bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 13quater) op datum van 18.01.2010.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.29.). Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontbeert verzoeker bijgevolg elk belang bij zijn vordering.

2.2. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeldt als juridische grondslag. Verzoeker betwist niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, waardoor er inderdaad sprake is van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad merkt echter op dat geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Nergens in het verzoekschrift wordt echter een grief aangevoerd die gestoeld is op een hogere rechtsnorm en gericht zou zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de *“articles 1 à 3 de la loi du 29/7/1991, de l'erreur de motivation, du devoir de prudence et du principe de bonne administration et pris de la motivation inexacte, insuffisante en dès lors de l'absence de motif légalement admissible et de l'erreur manifeste d'appréciation, ainsi que du manquement au devoir de soin et de l'article 62 de la loi du 15/2/1980”*. Verzoeker betoogt hierbij als volgt:

“Attendu qu'il y lieu de contester la motivation de la décision d'irrecevabilité ;

Attendu que la longueur du séjour ininterrompu du requérant depuis 2003, sa parfaite intégration, son absence de domicile et d'attaches avec son pays d'origine, sa possibilité de travailler en Belgique, ses nombreuses formations effectuées en Belgique et surtout l'impossibilité de quitter le territoire belge pour demander l'autorisation exigée dans son pays d'origine auprès du poste diplomatique belge ou consulaire compétent en raison de la situation générale d'insécurité sévissant au Soudan qui a, par ailleurs, connu une scission. Attendu que dans la mesure où la partie adverse a pris une motivation inadéquate, incomplète et erronée elle a violé les dispositions des articles 1,2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15/12/1980 ;

Qu'en effet, un acte administratif est en effet illégal s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles ce qui est en l'occurrence le cas (voir notamment arrêt EL YAAQOUBI n° 42119 du 2/3/1993) ;

Que la partie adverse a manifestement excédé les limites du pouvoir d'appréciation qui lui est reconnu par la loi ;

Que dès lors la décision attaquée n'est pas motivée à suffisance”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van *“devoir de prudence et du principe de bonne administration”* en van *“l'absence de motif légalement admissible”*.

Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de door hem vermelde beginselen zou schenden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht en van en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 november 2012 (zie punt 1.27.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Normalerweise dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België;

Het begrip buitengewone omstandigheden is evenwel nergens omschreven in de wet zodat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is;

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen”

Voor cliënt, die de Soedanese nationaliteit heeft is het inderdaad onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan racistisch geweld, met de eventuele dood tot gevolg, nu de president van Soedan tot op heden dezelfde is;

Cliënt werd immers meermaals persoonlijk het slachtoffer van raciale onlusten en werd op gewelddadige wijze geconfronteerd met Janjaweed-milities nabij Al Abbassiya Tagilla;

Bovendien verblijft cliënt reeds sedert 2003 in België, in zoverre dat de band met Soedan dan ook bijzonder klein is geworden;

Laat het daarnaast duidelijk zijn dat cliënt, indien hij hiertoe in de mogelijkheid was, reeds teruggekeerd zou zijn naar diens land van herkomst; Client heeft thans immers reeds meer dan 10 jaar verspild in illegaliteit en diens kansen tot het uitbouwen van een toekomst met een gezin, voorbij zien gaan...

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat cliënt

niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;”

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niet uiteenzet met welke ingeroepen omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. In zijn middel herhaalt verzoeker een aantal elementen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in België en zijn integratie-inspanningen. Verzoeker toont echter niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in de beslissing hierover het volgende te stellen: *“Betrokkene vroeg op 20.01.2003 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 01.03.2004 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.03.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 03.03.2004 tot 14.05.2008 illegaal in België. Op 14.05.2008 vroeg betrokkene en tweede maal asiel aan. Deze procedure werd op 24.02.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 04.05.2009 vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. De ze procedure werd op datum van 18.05.2009 afgesloten met de beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingen-zaken. Tot slot vroeg betrokkene een vierde maal asiel aan op 07.12.2009. Ook deze procedure werd afgesloten met de beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingen-zaken en dit op datum van 18.01.2010. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets meer dan 9 maanden voor de tweede aanvraag, 14 dagen voor de derde aanvraag en iets meer dan 1 maand voor de vierde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

(...)

Verder beweert betrokkene dat zijn band met Soedan bijzonder klein is geworden aangezien hij reeds sedert 2003 in België zou verblijven. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dewelke te wijten is aan zijn eigen houding op dat moment. Aan betrokkene werd immers reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd; bijlage 26 bis op 21.02.2003, bijlage 13 op 12.07.2004, bijlage 13quinquies op 10.04.2009, bijlage 13quater op 18.05.2009, bijlage 13quater op 18.01.2010 en bijlage 13 op 06.09.2011. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Aangezien betrokkene nagelaten heeft om vrijwillig gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, ligt hij zelf aan de oorsprong van de schade waarop hij zich beroept. De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd, is werkwilleg, heeft een busabonnement afgesloten, gaat in België naar de dokter en de tandarts, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om voormelde pertinente overweging uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker zou immers moeten aantonen waarom zijn verblijfsduur en zijn verregaande integratie het indienen van de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken, waartoe hij in gebreke blijft.

3.9. Bijkomend dient te worden aangestipt dat de *“buitengewone omstandigheden”* niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de vreemdeling in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn in de eerste plaats elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, die aan een onderzoek zullen worden onderworpen wanneer de aanvraag conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet via de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland wordt ingediend, zoals trouwens ook in de bestreden beslissing vermeld staat. Deze zienswijze is overigens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.10. Waar verzoeker thans in zijn middel summier verwijst naar de veiligheidssituatie in Soedan en de splitsing van het land, merkt de Raad op dat verzoeker zich net als in zijn aanvraag beperkt tot een aantal blote beweringen en geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen. Met betrekking tot de vrees voor zijn fysieke integriteit werd in de beslissing het volgende geopperd: *“Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*

3.11. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN